

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/199/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817203702
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7817203702.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a sudcov JUDr. Ladislava Duditša a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu: Š. A., nar. 22.06.1972, bytom O., L. XXX, zast. JUDr. Vladimír Sidor, advokát, so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: XX XXX XXX, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47233516, v spore o zaplatenie 2.169,99 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 12Csp 77/2017 - 65 zo dňa 15.1.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch pod č. I. a III.

P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

a. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.091,29 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej dlžnej sumy, za čas od 30.01.2017 do zaplatenia, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

b. Vo zvyšujúcej časti súd žalobu zamietal.

c. Súd priznáva žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 92 %, ktorú bude povinný zaplatiť žalovaný. O výške náhrady trov rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

2. Predmetom konania je žalobca žalobcu doručená súdu prvej inštancie dňa 31.3.2017, ktorou sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v sume 2.169,99 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z uvedenej sumy za čas od 30.1.2017 do zaplatenia.

3. Rozhodnutie odôvodnil prvoinštančný súd tým, že medzi stranami sporu bola uzavretá dňa 7.12.2012 zmluva o revolvingovom úvere č. 8300054049, ktorá pozostávala zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru - bod 5/ a z časti schváleného revolvingového úveru - bod 6/. V tejto žiadosti bol žiadaný úverový limit 1.500,-eur, ktorý mal byť zaplatený v 42-mesačných splátkach po 80,37 eur. Predpokladaná RPMN za uver bola 70,01 %, ročná úroková sadzba 70,01 %, priemerná RPMN 46,35%. V časti o schválenom revolvingovom úvere bol opäť úverový limit 1.500,-eur, výška mesačnej splátky ako aj počet splátok totožný ako v žiadosti, RPMN bola vo výške 67,99 %, ročná úroková sadzba

70,01%, priemerná RPMN vo výške 46,35 %. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť vrátane úrokov predstavovala výšku 3.375,54 eura.

4. Z uvedenej Zmluvy okrem týchto údajov vyplynulo, že pod bodom 8. bola zahrnutá Dohoda o poskytnutí služby, uzavretá podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Poskytnutá služba mala spočívať v záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť po splnení nižšie uvedených podmienok, službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru, pričom sa dlžník podľa písm. a/ mal zaviazat' zaplatiť za túto službu odplatu vo výške 215,75 Eur a podľa písm. b/ zaplatiť za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu ďalšiu sumu 112,08 Eur. V bode 8.6 bolo obsiahnuté znenie, z ktorého vyplynulo, že uzavretie Dohody nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere.

5. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300054049 zo dňa 07.12.2012 obsahovalo údaje o schválenom úvere, z ktorého vyplynula schválená výška úveru 1.500,- Eur, počet splátok 42, výška splátky 80,37 Eur, RPMN 67,99 %, priemerná hodnota RPMN 46,35 %. Podľa uvedeného oznámenia bola schválená výška revolvingu vo výške 902,92 Eur. Súčasťou oznámenia bola aj odplata za poskytnutie služby 215,75 Eur, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %. V Oznámení bol uvedený dátum splatnosti poslednej splátky dňom 18.06.2016.

6. Z potvrdenia Ministerstva vnútra SR súd zistil, že uvedené ministerstvo svojmu zamestnancovi - žalobcovi, vykonalo v zmysle Dohody o zrážkach zo mzdy zrážky zo mzdy na plnenie zo Zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. Zrážky boli realizované v období rokov 2013 až 2016. Posledná zrážka bola vykonaná v júli 2016 a celkové zrážky realizované za dané obdobia predstavovali 3.455,91 Eur.

7. Z predloženého Prehľadu platieb, vzťahujúceho sa k uvedenej Zmluve mal prvoinštančný súd preukázané, že dňa 07.12.2012 bola vyplatená žalobcovi čiastka 1.284,25 Eur a celkovo bola žalobcom zaplatená suma 3.375,54 Eur. Posledná úhrada bola zrealizovaná ku dňu 18.06.2016.

8. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania nároku žalovaným prvoinštančný súd skúmal, či nárok bol uplatnený včas, resp. po uplynutí premlčacej doby. Keďže v prípade vydania bezdôvodného obohatenia platí kombinovaná premlčacia doba subjektívna a objektívna (§ 101 a § 107 ods. 1 Obč.zákonníka) prvoinštančný súd uzavrel, že v danom prípade sa žalobca dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia najneskôr ku dňu, keď zaplatil úver a ďalšie požadované úhrady. Pri posúdení plynutia premlčacej doby prvoinštančný súd vychádzal zo skutočnosti, že úver bol poskytnutý dňa 7.12.2012. Podľa prehľadu úhrad a potvrdenia zamestnávateľa žalobcu, bol úver splácaný formou zrážok zo mzdy a posledná úhrada, ktorou bola zaplatená celková suma úveru vo výške 3.375,54 eur, bola zaplatená dňa do 18.6.2016. Žalobca podal žalobu dňa 31.3.2017, žaloba bola teda podaná pred uplynutím dvojročnej subjektívnej premlčanej doby. Súd prvej inštancie preto právne uzavrel, že uplatnený nárok žalobcu nie je premlčaný.

9. Po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci podľa § 52 ods. 1,2,3,4, § 54 ods. 1,2 Obč.zákonníka, § 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy a § 3 ods. 1 a § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa prvoinštančný súd konštatoval, že revolvingový úver zo dňa 7.12.2012 je zmluvou spotrebiteľskou, ktorá zmluva síce obsahovala časť údajov požadovaných zákonom o spotrebiteľskom úvere, avšak bol zistený nesúlad niektorých zmluvných dojednaní s uvedeným zákonom.

10. Nesúlad bol zaznamenaný pri výpočte RPMN, z hľadiska nákladov, ktoré mali byť zahrnuté do výpočtu RPMN. Pojem nákladov bol uvedený v ust. § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z., pričom celkovými nákladmi spotrebiteľa sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. To znamená, že na výpočet RPMN sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené s poskytnutým úverom. Podstatná je suma poskytnutého úveru, to znamená suma, ktorú dostal žalobca do dispozície. To vylučuje sumy, ktoré si žalovaný účtoval na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Takéto neoprávnené nezahrnutie sumy do celkových nákladov spotrebiteľa vedie k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru.

V Zmluve bola dohodnutá výška úveru 1.500,- Eur, ale úver bol poskytnutý len v sume 1.284,25 Eur. Žalovaný predložil síce výpočet RPMN, avšak z dosadených hodnôt je zrejmé, že do nákladov nezapočítal sumu 215,75 Eur, ktorú už pri výpočte označil ako poplatok za poskytnutie úveru, nie ako poplatok za doplnkovú službu, ktorá reálne nemohla byť v čase uzavretia Zmluvy ani poskytnutá. Nie je zrejmé, akým spôsobom sa dopracoval žalovaný k výpočtu, pretože pri dosadení nesprávnych údajov, nie je možné dosiahnuť správny výsledok. Podľa názoru súdu, prepočet správnosti výpočtu RPMN spotrebiteľom v čase pred, ale zrejme aj po uzavretí Zmluvy, je vysoko nepravdepodobný, pretože si vyžaduje určité matematické danosti, ktorými bežne spotrebiteľ nedisponuje. Povinnosťou dodávateľa služby je riadne vypočítať RPMN a oboznámiť s výpočtom aj spotrebiteľa tak, aby tento mohol posúdiť, či poskytnutý úver bude v jeho možnostiach a či zásadne nezhorší jeho ekonomické postavenie (povinnosť informácie vyplýva z ust. § 3 ods. 1 Zákona č. 250/2007 Z.z.).

11. Ďalší nedostatok súd zistil v časti skladby splátok úveru, kedy síce úverová zmluva obsahovala počet, výšku splátok, ale v žiadnom prípade neobsahovala skladbu, tzn. akú časť tvorí istina, úrok, prípadné poplatky a v akom poradí sa priradujú k vykonaným úhradám. Žalovaný v prípade skladby splátok odkázal na stanovisko vyplývajúce z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie sp. zn.: C-42/15 (vo veci Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Bíróovej). V súvislosti s tým súd skúmal, či bolo dojednanie o splátkach úveru v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. k.) Zákona o spotrebiteľských úveroch.

12. Prvoinštančný súd právne uzavrel, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie č. C 42/15 nemá vplyv na rozhodovaciu činnosť v spore. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ (C-152/84, C-91/92, C-397/01) na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami, v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúceho v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti sa ako také nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci, v danom spore dodávateľ proti spotrebiteľovi. Z uvedených dôvodov v predmetnom spore rozsudok Súdneho dvora Európskej únie číslo C-42/15, nemá vplyv na právne posúdenie veci vnútroštátnym súdom. Vzhľadom k tomu, že právna úprava Zákona č. 129/2010 Z. z. stanovuje v ust. § 9 ods. 2 písm. k.) akým spôsobom majú byť dojednané splátky, ich skladba, súd sa riadi vnútroštátnym právom a v súlade s ním posúdil dojednanie o splátkach v zmluve o pôžičke ako dojednanie, ktoré nie je v súlade s vyššie uvedeným ust. § 9 ods. 2 písm. k.) uvedeného zákona.

13. V Zmluve absentoval aj údaj o konečnej splatnosti úveru v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) Zákona č. 129/2010 Z.z. To, že uvedený údaj bol uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru, kde bol dátum poslednej splátky dňa 18. 06. 2016, nie je možné podľa okresného súdu považovať za riadne dojednanie, ktoré má byť súčasťou Zmluvy a nie inej listiny, a to aj s poukazom na to, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je dvojstranným právnym úkonom, ktorý by zaväzoval obe zmluvné strany. Pokiaľ je konečná splatnosť vyjadrená len v Oznámení veriteľa, takéto dojednanie má tiež za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

14. Dohodu o poskytnutí služby obsiahnutú v bode 8. Zmluvy súd vyhodnotil ako dojednanie, ktoré nebolo výsledkom individuálneho dojednania, bolo súčasťou textu vopred sformulovaného a podľa názoru súdu určite nebolo možné zo strany spotrebiteľa určiť, čo má tvoriť obsah zmluvného vzťahu, tak ako to tvrdil žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe. Dohoda o poskytnutí služby, teda nebola výsledkom vzájomného konsenzu. Touto formou si žalovaný zabezpečoval úver. Podstatné je, že plnenie v zmysle bodu 8.1. Zmluvy nebolo žalobcovi poskytnuté vôbec a už vôbec nebolo poskytnuté na základe žiadosti žalobcu. V zmysle dojednania bola odplata za uvedenú službu splatná v deň uzavretia Zmluvy, pričom služba poskytnutá nebola, to znamená, že žalobca zaplatil vopred za službu, ktorú nedostal. Takéto dojednanie nesporne napĺňa znaky nekalej praktiky. Už takýto postup vedie k úvahe, že žalovaný sa takýmto postupom snažil obchádzať zákony upravujúce podmienky poskytovania spotrebiteľských úverov a ochrany spotrebiteľa. Uvedeným konaním sa nesporne bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu. Dojednanie o poskytnutí služby, ktorá poskytnutá nebola, je dojednaním neplatným, pretože ide o konanie v rozpore s dobrými mravmi a v neposlednom rade aj o zakázanú obchodnú praktiku.

15. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že ročná úroková sadzba úveru uvedená v zmluve vo výške 70,01% značne prevyšuje priemerné úrokové miery bánk (obvyklá úroková miera je 11,98 %) pri takomto

type spotrebiteľského úveru v čase uzavretia zmluvy, preto takéto dojednanie je v rozpore s dobrými mravmi, čo má za následok absolútnu neplatnosť takéhoto právneho úkonu. Zároveň prvoinštančný súd konštatoval, že takéto konanie bolo opakovane v rozhodovacej činnosti súdov SR posúdené ako konanie v rozpore s dobrými mravmi.

16. Vykonaným dokazovaním mal prvoinštančný súd za preukázané, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu a preto v súlade s ust. § 451 ods. 1,2 a § 456 Obč. zákonníka bolo povinnosťou žalobcu vrátiť žalovanému sumu 1.284,25 eura.

17. V zmysle Prehľadu platieb k Zmluve č. 8300054049 vyplynulo, že žalobca zaplatil na úver sumu 3.375,54 Eur. Rozdiel predstavuje sumu 2.091,29 Eur. K rozdielu uplatnenému žalobcom a k zistenému rozdielu podľa prepočtu súdu, žalobca uviedol, že súčasťou prehľadu vykonaných úhrad nie je jedna splátka, ktorá bola vyplatená v hotovosti, ale doklad o jej výplate žalobca nevedel preukázať. Keďže zaplatenie sumy v hotovosti nebolo žalobcom preukázané, súd v tomto rozsahu nepovažoval nárok za dôvodný.

18. Žalovaný sa dostal do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia v období, ktoré predchádzalo obdobiu uplatnenia úroku z omeškania. Prvoinštančný súd viazaný žalobou preto v súlade s us.t § 517 ods. 1, 2 Obč. zákonníka a § 3 nariadenia vlády priznal žalobcovi úrok z omeškania od 30.1.2017.

19. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s ust. § 255 ods. 2 C.s.p. vychádzajúc z úspechu žalobcu 96% a žalovaného 4%, pričom konečný úspech mal žalobca v rozsahu 92% (96% - 4%).

20. Proti výrokom rozsudku pod č. I. a III. podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný, pričom uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/,f/ a h/ C.s.p., teda že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci.

21. V dôvodoch odvolania uviedol, že hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov sa počíta spôsobom, ktorý určuje zákon. Pojem „celková náklady spotrebiteľa“ definoval zákon č. 129/2010 Z.z. v § 2 písm. g/ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy tak, že sa nimi rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov. Do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

22. Zo zákonnej úpravy teda vyplýva, že nie každé náklady sú súčasťou celkových nákladov. Ak by tomu tak nebolo, potom uvedená zákonná definícia nemá žiadny význam a naopak, musela by znieť úplne ináč.

23. Žalovaný v dôvodoch odvolania napáda aj záver súdu, že úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500112063 je bezúročný pre absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a písm. k/ zákona č. 129/2010. Rovnako záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva a bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je spôsobilé spochybniť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy.

24. 23. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o.i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d/ sa vypúšťajú slová a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58: Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru.

25. Súd podľa odvolateľa dospel k nesprávnemu záveru aj o tom, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a teda, že úver, ktorý na základe Zmluvy bol poskytnutý, sa má považovať za bezúročný a v dôsledku toho suma prijatá odporcom od navrhovateľa vo výške žalovanej čiastky má predstavovať jeho bezdôvodné obohatenie.

26. Ak by zmluva mala obsahovať rozpísanie splátky, potom nevidí žalovaný žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Dané údaje by už mal spotrebiteľ priamo v zmluve.

27. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istiny, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade §9 ods. 2 písm. k/, aký zaujal súd prvej inštancie). pri zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 ods. 2 písm. i/ smernice.

28. Preto navrhol žalovaný zrušiť rozsudok v napadnutej časti zrušiť alternatívne zmeniť rozsudok a žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanému právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

29. Žalobca vo vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdiť a zaviazat žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. K argumentácii žalovaného v odvolaní žalobca uviedol v dôvodoch vyjadrenia, že celkom zrejmý nesúlade RPMN je zjavný už z faktu, že Zmluvný úrok predstavuje výšku 70,01 % a RPMN 67,99%, pričom úrok má byť súčasťou RPMN. Je tiež zrejmé, že dohoda o výške úveru medzi žalobcom a žalovaným predstavovala sumu 1.500,-eur, čo však žalovaný v absolútnom rozpore so zmluvným dojednaním porušil a dohodnutú výšku úveru krátil o sumu 215,75 eur a poskytol spotrebiteľský úver v celkovej výške 1.284,25 eur. Suma, o ktorú žalovaný krátil celkovú výšku úveru predstavuje poplatok za poskytnutie fiktívnej služby - Dohody o poskytnutí služby. Preto poskytnutá suma 1.284,25 eur mala byť preto aj celkovou výškou spotrebiteľského úveru.

30. Akcentoval na ust. § 2 písm. d/, písm. l/, g/ a § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

31. Podľa § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia Zmluvy sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

32. Podľa § 2 písm. l/ sa rozumie celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

33. Podľa § 2 písm. i/ sú ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

34. Podľa § 2 písm. g/ celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

35. Podľa § 19 ods. 2 na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom (okrem tam uvedených výnimiek).

36. V citovaných ustanoveniach sa opakuje základný pojem, ktorý predstavuje vstupný údaj pre správny výpočet RPMN, pričom i rovnica pre výpočet RPMN zreteľne uvádza, že PRMN kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej.

37. Nemôže byť potom podľa žalobcu žiadna pochybnosť o tom, že ak žalovaný použil ako vstupný údaj pre výpočet RPMN sumu 1.500,-eur - nemohol v žiadnom prípade vypočítať RPMN správne.

38. Vzhľadom k tomu, že PRMN je pre žalobcu - spotrebiteľa dôležitým informačným ukazovateľom nákladovosti vlastného úveru, je potom logickým vyústením, že ak údaj o RPMN v Zmluve je zjavne nesprávny, je potrebné mať za to, ako keby v zmluve uvedený ani nebol, nakoľko pre spotrebiteľa nemá žiadnu výpovednú hodnotu, je skôr pravdepodobné, že vyjadrenie údaju o RPMN v Zmluve bol spôsobilý uviesť ho do omylu v podstatnej veci.

39. V strede predtlačenej formulára Zmluvy je pod bodom 8. spomenuté ďalšia zmluva a to Dohoda o poskytnutí služby ... „ V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutý v jednej listine by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou, či už bankových alebo nebankových subjektov túto pluralitu týchto právnych úkonov zvýrazniť. Žalovaný túto pluralitu úkonov vôbec nezvýraznil, ale naopak vyvolal dojem ako keby so žalobcom uzatvoril jeden právny úkon. Takéto konania žalovaného v bežnej praxi a zvyklostiam odporuje a preto je v rozpore s dobrými mravmi, konanie priečiace sa dobrým mravom, preto je dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ust. § 39 OZ“.

40. Žalovaný poskytol úver znížený o sumu poplatku za dohodu o poskytnutí fiktívnej služby a to v čase, keď nebolo zrejmé, či spotrebiteľ takúto službu využije. Žalobca v súvislosti s predtlačenu dohodou o poskytnutí služby pod bodom 8/ poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín 5Co 934/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove 17Co 296/2015, Krajského súdu Prešov 21Co 74/2016. Postup žalovaného pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov podľa žalobcu nebol správny ani z hľadiska ust. § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010, lebo pokiaľ spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom tento poplatok zahrnúť treba. O tom, že žalobca na uzatvorenie dohody o poskytnutí doplnkovej služby pristúpiť musel, ako aj že bez takéhoto dojednanja by k uzavretiu úverovej zmluvy nedošlo, niet, so zreteľom na obsah úverovej zmluvy pochyb. Vyplýva to predovšetkým zo štruktúry samotnej zmluvy ,ktorá vo svojom formulárovom vyhotovení v bode 8. vôbec nevytvára priestor pre prípadné odmietnutie služby spotrebiteľom a upravuje služby ako imanentnú súčasť právneho vzťahu bez alternatívy.

41. K dôvodom odvolania žalovaného o eurokonformnom výklade zákona č. 129/2010 po rozsudku Súdneho dvora EÚ C 42-15 žalobca akcentoval na to, že nakoľko sa jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený a výklad zákona č. 129/2010 Z.z. nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

42. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

43. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací súd (§ 34 C.s.p. prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1,2 C.s.p. z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ C.s.p..

44. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 20.júna 2019 o 9.35 hod. v poj. miestnosti č.dv. 230/II.posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 13.júna 2019 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 a § 378 ods. 1 C.s.p..

45. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je vymedzený procesnými vadami konania.

46. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

47. Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

48. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

49. Aj keď odvolanie žalovaného pokiaľ ide o výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je dôvodné, vychádzajúc z eurokonformného výkladu zákona č. 129/2010 a právneho záveru vysloveného Súdny dvorom EÚ vo veci C 42-15 podľa ktorého článok 10ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Teda záver prvoinštančného súdu, že zmluva neobsahuje náležitosti členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov neobstojí.

50. 49. Odvolací súd konštatuje, že túto otázku riešil vo svojej judikatúre Najvyšší súd v rozhodnutí 3Cdo 146/2017 z 22.2.2018 a následne aj v rozhodnutí 3Cdo 56/2018 z 17.4.2018.

51. Odvolací súd sa však stotožňuje so skutkovým záverom prvoinštančného súdu, že žalovaný v zmluve nesprávne uviedol výšku RPMN, čo má za následok zákonnú sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z.). V skutočnosti žalovaný poskytol žalobcovi len sumu 1.284,25 eura, ktorá predstavuje v zmysle § 2 písm. l/ zákona o spotrebiteľských úveroch výšku spotrebiteľského úveru, nakoľko zákon počíta len so skutočne poskytnutým plnením a po doplnení ostatných údajov pre výpočet skutočnej RPMN táto v skutočnosti predstavovala výšku 92,98 %. Neprípustnosť tohto konania spočíva v tom, že hoci suma 215,75 eur žalovaný žalobcovi neposkytol, započítal ich do úverovej istiny, zúročil ich s vyplatenými peniazmi a požadoval úrok i z peňazí, ktoré reálne žalobcovi neodovzdal. Napokon odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že dohoda o výške úrokov sa prieči dobrým mravom a je v zmysle § 39 OZ neplatná a preto žalovaný nemá nárok na akékoľvek plnenie nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov.

52. Súd prvej inštancie preto správne vyhovel žalobe o bezdôvodnom obohatení, keď zistil, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.284,25 eura a žalovaný prijal úhrady titulom splátok úveru v sume 3.375,54 eura. Vzhľadom na uvedené tak došlo k bezdôvodnému obohateniu sa na strane žalovaného v rozsahu 2.091,29 eur (3.375,54 eura - 1.284,25 eura). Súd prvej inštancie vecne správne rozhodol, ak zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 2.091,29 eura predstavujúcej jeho bezdôvodné obohatenie v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu podľa § 451 a nasl. Obč. zákonníka.

53. Žalovaný sa dostal aj do omeškania s plnením, preto správne mu súd priznal aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej dlžnej sumy za čas od uplatnenia nároku t.j. od 30.12.2017 do zaplatenia.

54. Odvolací súd preto výroky pod č. I. v spojení s výrokom III. (výroku o trovách konania) ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

55. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal plne úspešnému žalobcovi proti neúspešnému žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

56. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).